4. கடவுளின் பரிசுகள்

அக்டோபர் 1996- இல், ஐ.ம்.எக்ஸ். ஆளுநர்கள் குழு, ஓர் ஆசிரிய உறுப்பினரின் ஆலோசனையை ஏற்று பி.ஜி.பி உட்கொள்ளலை 120 முதல் 180 ஆக உயர்த்த வேண்டும் என்று வாரியத்தில் ஒப்புக் கொண்டது. இது இயக்குநரின் விருப்பத்திற்கு மாறாக இருந்தது. உள் கட்டமைப்பு வசதிகள் விரைவுபடுத்தப் பட்டதோடு ஜூலை 1997-ஆம் ஆண்டில் உட்கொள்ளல் 180 ஆக உயர்த்தப்பட்டது.

இருப்பினும், வியூக மேலாண்மை போன்ற குறிப்பிட்ட பாடங்களில் ஆசிரியர்களின் பற்றாக்குறை இருந்தது. இந்தப் பாடப்பிரிவில் இரண்டாம் ஆண்டில் இரண்டு கட்டாயப் படிப்புகள் இருந்தன. வியூக உருவாக்கம் மற்றும் வியூக நடைமுறைப்படுத்துதலில் பேராசிரியர் பதக் மற்றும் பேராசிரியர் போஸ் ஆகிய இரு ஆசிரியர்கள் இருந்தனர். பொருத்தமான தகுதி மற்றும் அனுபவம் பெற்றவராகப் பேராசிரியர் பதக் இருந்தார். பேராசிரியர் போஸுக்கு இத்துறையில் முறையான தகுதி இல்லை, ஆனால் ஒரு தொழில் முனைவோர் நிறுவனத்திற்கான அனுபவம் கொண்டதோடு இப்பகுதியில் ஆர்வத்தை வளர்த்துக் கொண்டார். இங்கே, ஆச்சரியப்படும் விதமாக ஜூலை 1997 முதல் பேராசிரியர் போஸுக்கு 2 வருட விடுப்பு வழங்க இயக்குநர் முடிவு செய்தார். அந்தத் தருணத்தில் நிறுவனத்தில் பல ஆசிரிய உறுப்பினர்கள் இரண்டு அல்லது மூன்று 2-3 பாடப்பிரிவுகளுக்கு மேல் கற்பிக்கவில்லை, ஆனால் நிறுவனத்தின் தேவைகளை உணர்ந்து பேராசிரியர் பதக் பிஜிபியின் இரு பிரிவுகளையும் கற்பிக்க ஒப்புக் கொண்டார். மற்றவர்களைப் போல் இல்லாமல் ஜூலை முதல் செப்டம்பர் 1997, வரை அவர் MDP/FDP, மற்றும் ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபட்டதோடு, ஆராய்ச்சி மாநாடுகளிலும் கலந்து கொண்டார். இது அவருக்குப் புதிய தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட படிப்புகளைத் தொடங்க இயலாமையை விளைவித்தது.

அடுத்த ஆண்டு பி.ஜி.பி உட்கொள்ளல் 180 ஆக, அதிகரித்ததன் காரணமாக, ஒவ்வொரு பாடத்திலும் கூடுதலாக மூன்று பிரிவுகள் அதிகரித்த பொழுது சிக்கல் ஏற்பட்டது. பேராசிரியர் பதக் தனித்து விடப்பட்டார். வாரியக் குழுவால் தேர்வு செய்யப்பட்டதால், இயக்குனநரின் விருப்பத்திற்கு மாறாக அவர் முதல் டீன் (கல்வி விவகாரங்கள்) ஆகவும் நியமிக்கப்பட்டார். முப்பது வருட ஐ.ஐ.எம். வரலாற்றில் யாரும் ஆறு பாடங்களை இரண்டு பருவங்களில் கற்பித்ததில்லை. இயக்குநரால் உருவாக்கப்பட்ட அனைத்துக் குழப்பங்களையும் கொண்டிருந்த டீன் (AA) - இன் புதிய அலுவலகத்தை அமைப்பது பெரும் சவாலாக இருந்தது.

அவர் கவுரவ விரிவுரையாளர்களை நியமிக்க முயற்சிகளை மேற்கொண்டார் ஆனால் பயனில்லை. இருப்பினும், எல்.பி.எஸ்.ஸைச் சேர்ந்த ஓர் ஆசிரியர் பாட நெறியின் ஒரு பகுதியைக் கற்பிக்க ஒப்புக்கொண்டார், ஆனால் அது சிக்கலை தீர்க்கவில்லை. தொடர்ச்சியாக இரண்டு முறைகளில் முடிக்க மூன்று பிரிவுகளின் மதிப்பீட்டுச் சுமை கடினமாக இருந்தது. எனவே, டாக்டர் பதக் இரண்டு படிப்புகளையும் ஒன்றரைப் படிப்புகளாக (2 படிப்புகளுக்கு 60 மணி நேரம் என்பதற்குப் பதிலாக 45 மணி நேரம் படித்தல்) இணைப்பதன் மூலம் மறுவடிவமைப்புச் செய்தார். ஒன்பது மணி நேரத் திட்ட விளக்கக் காட்சிகள் மூலம் நிறைவு அமர்வின் நேரத்தை மிச்சப்படுத்தினார். (ஒரு திட்டம் மற்றும் ஒரு இறுதி அமர்வு இருக்க வேண்டும் என்பதால்) ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் மாற்றம், உருமாற்றம் மேலாண்மை தொடர்பான தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட படிப்புகளுக்காக இரண்டு தலைப்பு-களையும் அவர் நீக்கிவிட்டார். மொத்தத்தில் அவர் மற்ற பொறுப்புகளைத் தவிர, ஒரு காலக் கட்டத்தில் சுமார் நான்கு பாட சுமைகளையும் கொண்டிருந்தார்.

ஆனால் அவரின் யோசனைக்கு ஆசிரியக் குழுவின் ஒப்புதலைப் பெறுவது அவ்வளவு சுலபமாக இல்லை. ஆசிரிய உறுப்பினர்களில் சிலர் 60 மணி நேர இரண்டு படிப்புகளிலிருந்து 45 மணி நேரத்திற்கு ஒரு பாட நெறியாகக் குறைக்கப் படுவதற்கு குரல் எழுப்பினர். வேறு எந்த நிறுவனத்திற்கும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பாடநெறிகள் இல்லை என்ற வாதமும் பொருந்தவில்லை.ஓர் ஆசிரியரால் ஆறு பாடங்களைக் கற்பிக்க இயலாத காரணமும் சாதகமாக இருக்கவில்லை, ஏனெனில், சில ஆசிரியர்கள் 3-4 படிப்புகளுக்கு மேல் கற்பிக்காதவர்கள். ஓர் ஆசிரிய உறுப்பினரின் வசதிக்கு ஏற்பப் பாட நெறியை ஒன்றிணைக்கப் படக் கூடாது என்று அவர்கள் கருதினர். இறுதியாக, வெறுப்புடன் பேராசிரியர் பதக் ஆசிரியக் கவுன்சிலிடம் கேட்டார், அவர் நோய்வாய்ப் பட்டால் அல்லது இறந்தால் நிறுவனம் எவ்வாறு படிப்புகளை நடத்தும்? அதற்கு எந்த பதிலும் இல்லை, ஆனால் பாடநெறி ஒன்றிணைக்க ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டது.

ஒன்றரை மாதங்களுக்குப் பிறகு, பிரான்சின் மார்சேயில் நடந்த WACRA சர்வதேச மாநாட்டில் ஓர் ஆய்வுக்கட்டுரையை அவர் சமர்ப்பிக்க இருந்தார், அது அந்த நாள்களில் அரிதாக இருந்தது. அத்தகைய பயணங்களுக்கு வாரியத்தின் அனுமதி தேவைப்பட்டது. ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பேராசிரியர் பதக்கின் கடைசிப் பயணத்திற்குப் பிறகு, ஓர் ஆசிரியர் சர்வதேச மாநாட்டிற்குச் செல்வது இது இரண்டாவது முறையாகும். அவரின் பயணம் முடிந்தவுடன் வியூக மேலாண்மைப் பாடமும் உடனடியாகத் தொடங்கப்பட இருந்தது.

ஆனால் 1998-ஆம் ஆண்டு ஜூன் 25-ஆம் தேதி சூழல் மாறியது, அவர் ஒரு விபத்தைச் சந்தித்தார். திருமண விருந்தில் குடும்ப உறுப்பினர்களை ஏற்றிச்செல்லும் மினி பஸ் நெடுஞ்சாலையில் தலைகீழாகக் கவிழ்ந்தது. "நான் மரணத்தை என் கண்ணருகில் கண்டேன்". அதிர்ஷ்டவசமாக ஒரு போலீஸ் வேன் அவர்களை மீட்டு அருகிலுள்ள மருத்துவமனையில் சேர்த்தது. டாக்டர் பதக் உட்பட பதினைந்து பேரில் 12 பேர் படுகாயமடைந்தனர் . டாக்டர் பதக்கிற்கு இடது கைவிரல் நசுக்கப்பட்டு வலக்கை எலும்பில் விரிசல் ஏற்பட்டது. அவர் ஊர் திரும்புவதற்கு ரயில் முன்பதிவு இல்லை மற்றும் சாலைப்பயணத்திற்கு உடல் நிலை தகுதியாக இல்லை. "நான் கவலைப்பட்டேன், சிதைந்து விட்டேன், கடவுளின் வடிவமைப்புகளைக் கொஞ்சம் உணர்ந்தேன்".

ஒரு வாரம் கழித்து அவர் தமது சொந்த ஊருக்குச் சென்று எலும்பியல் அறுவை சிகிச்சை நிபுணரைச் சந்தித்தார், அவர் அதை பிளாஸ்டர் செய்ய முடியாது என்று கூறினார், ஆனால் முழங்கைக்குக் தொங்கும் கட்டுகளை மட்டுமே ஆதரவாகப் பயன்படுத்த முடியும் எனக் கூறினார். உடல்நிலை தேற சிலநாள்கள் தேவைப்படும் என்றும் அவர் குறிப்பிட்டார்.

இரண்டு நாள்களுக்குப் பிறகு, அந்த நிலையில், மேற்கண்ட மாநாட்டிற்குச் செல்ல முடியுமா என்று பேராசிரியர் பதக் மருத்துவரிடம் கேட்ட போது மருத்துவர் பிரமித்தார். சிறிது நேரம் கழித்து அவர் தம்மைச் சுதாரித்து கொண்டு பேராசிரியர் பதக் எவ்வாறு செல்வார் மற்றும் அவர் கூட்டத்துடன் தொடர்பு கொள்வாரா? என்று விசாரித்தார், அதற்கு பேராசிரியர் பதக் இல்லை என்று பதிலளித்தார். பேராசிரியர் பதக் தனது கைகளால் சுமைகளைத் தூக்க முடியவில்லை என்றாலும், அவர் நடக்க முடியும் என்பதையும், அவருக்கு இருந்த இரண்டு காயங்களைத் தவிர்த்து, தன்னால் செயல்பட இயலும் என்றும் உணர்ந்தார். அவர் கடைக்கு சென்று சற்று பெரிய கைப்பையை வாங்கினார். இரண்டு காயங்களும் வெவ்வேறு பகுதிகளில் இருப்பதை அவர் உணர்ந்தார். பின்னர் அவர் இலகுவான சட்டைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து கட்டைவிரல் மற்றும் இடதுகையின் ஆள்காட்டிவிரலால் அணிய முயன்றார். அவரால் இடது பக்கத்தில் கையே நுழைத்து சட்டை அணிய

முடிந்தது. ஏனெனில், ஸ்காபுலா காயம் கொண்டிருந்தாலும் முழங்கை சரியாக இருந்தது. அவர் மெதுவாக மற்ற பொருட்களை பையில் அடைத்து, மெதுவாக வலது கையால் பையினை தூக்கி இடது தோளில் வைத்தார். மெதுவாக அவர் எழுந்து நின்று நடந்தார். அவர் பயணத்திற்கு தயாராக இருந்தார்.

மருத்துவர் அவரைப் பயணம் செய்ய அனுமதித்தார். பேராசிரியர் பதக்கிற்கு லக்னோவிலிருந்து மார்சேய்வரை எத்தனைபேர் ஆறுதல் அளிக்க முன்வந்தார்கள் என்பது ஒரு சிறந்த அனுபவம். கதையைச் சுருக்கமாகச் சொன்னால், அவர் தமது பயணத்தை முடித்தார், உருமாற்ற வழக்குக்கு கைதட்டல் பெற்றார், திரும்பி வந்தார், திரும்பிவரும் வழியில் தமது கண்ணாடியையும் இழந்தார்.

அவர் லக்னோவை அடைந்தபோது அவரால் வலது கையால் எழுதவோ, படிக்கவோ முடியவில்லை. வகுப்பை நடத்துவது எப்படி? அவரிடம் கண்ணாடியும் இல்லை, வகுப்பிற்கு எப்படித் தயாரிப்பது? "அதிர்ஷ்டவசமாக எனது வழக்குப் புத்தகம் வெளியிடப்பட்டது, முதல் சில, அமர்வுகளில் புத்தகத்திலிருந்து வழக்குகள் அல்லது 10ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நான் கற்பித்த வழக்குகள் இருந்தன. ஆனால் வகுப்பை நடத்துவது எப்படி?. என் வலக் கையை இடுப்புக்கு மேல் நகர்த்த முடியவில்லை. நான் இடக் கையால் முயற்சித்தேன், ஆனால் அது பலனளிக்கவில்லை. அடுத்தநாள் நான் இடக் கையின் ஆதரவுடன் வலக்கையின் மணிக்கட்டைத் தூக்கிக் கரும்பலகையின் அடிப்பகுதியில் இருந்து எழுத ஆரம்பித்தேன். பின்னர் இன்னும் கொஞ்சம் தூக்க முயன்றேன். ஒவ்வொரு நாளும் நான் இன்னும் கொஞ்சம் தூக்க முயன்றேன், இரண்டு வாரங்களுக்குள் நான் கரும்பலகையின் மேல்பகுதியில்கூட எழுத முடிந்தது. என்னால் மீதமுள்ள பாடத்திட்டத்தை எளிதில் முடிக்க முடிந்தது மற்றும் டீனின் பணிச்சுமை மற்றும் இயக்குநரின் பணிச்சுமையின் ஒருபகுதியை ஏற்க முடிந்தது.(அவரின் பதவிக்காலம் காலாவதியானது, ஒருநாள் கூட நீட்டிக்கப்படவில்லை).

நான் வகுப்புகளை நடத்துவதற்கு தைரியமாக இல்லை என்றால், என் உடல் நிலை தேற அதிக நாட்கள் ஆகியிருக்கும் என்று மருத்துவர் கூறினார்.

நம் உடலை மேம்பட்ட முறையில் பயன்படுத்தக் கடவுள் வழங்கிய நெகிழ்வுத் தன்மையை நான் கண்டுபிடித்தேன் . கடவுள் நமக்கு அவ்வளவு கொடுத்திருக்கிறார், ஆனால் நாம் அதை உணரவில்லை. மூன்றுமாதக் காலத்திற்குள் நான்கு பாடநெறிச்சுமை முடிக்கப்பட்டால், குறைந்தபட்சம் 120 மணிநேரம் கற்பிக்கும் கொள்கைக்கு எதிராக, ஆசிரிய உறுப்பினர்கள் ஏன் ஆயுதம் ஏந்தினர்? சர்வவல்லவர் ஆறு பாட நெறிச்சுமைகளுக்கு பதிலாக ஒரு வருடத்தில் குறைந்தது 16 பாடநெறிச் சுமைகளை எடுக்கும் திறனை அவர்களுக்கு அளித்துள்ளார் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தார்களா? இது முடிந்தவரைச் சமூகத்திற்கு சேவை செய்வதிலிருந்து நம்மைத் தடுக்கிறது", என்று அவர் முடித்தார்.

பதினெட்டுஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, ஓய்வு பெற்றபின் உத்தியோகப்பூர்வப் பதிவுகளின்படி அவர் ஒரு பாடத்தை மட்டுமே கற்பித்தார் என்பதை அறிந்த பேராசிரியர் பதக் வியப்படைந்தார்.

(70 வயதில்கே.கே.)